

1

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN
RAPPORTEURS over het ontwerp van wet houdende
bepalingen met betrekking tot de verbranding, de balse-
ming en de schouwing van lijken.

De overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer heeft geleid tot de volgende opmerkingen.

§ 1. Vele leden konden begrijpen, dat de Regering, toen het rapport van de Commissie-Kan uitzicht scheen te bieden op een regeling, voor voor- en tegenstanders van de crematie aanvaardbaar, een wettelijke regeling van het desbetreffende vraagstuk heeft nagestreefd. De bestaande toestand ter zake achtten zij, zeker uit een legislatief oogpunt, bepaald onbevredigend.

De leden, hier aan het woord, verklaarden, dat zij — hoe ook elk voor zich persoonlijk over de crematie denkende — allen als uitgangspunt op dit stuk aanvaardden, dat het voor ieder, die zulks wenst, mogelijk moet wezen, zijn stoffelijk overschot te laten cremieren.

Deze leden waren van oordeel, dat het de wetgever niet vrij staat, de crematie te verbieden of aan onredelijke beperkingen te onderwerpen, zelfs niet om godsdienstige of aan de Christelijke zede ontleende beweegredenen. Zij zouden dit een ongeoorloofd ingrijpen in de persoonlijke vrijheidssfeer achten. Zulk een ingrijpen oordeelden sommigen hunner juist uit een Christelijk oogpunt verwerpelijk. Zij konden namelijk inzonderheid uit dit oogpunt niet aanvaardden, dat de staatsmacht wordt gebruikt om anderen te dwingen zich te gedragen naar godsdienstige of met de Christelijke zede samenhangende opvattingen, welke niet de hunne zijn, het daarbij aan de toevallige parlementaire situatie, en met name aan de samenstelling van de Staten-Generaal van het ogenblik, overlatende, of en in hoeverre rekening wordt gehouden met de rechtsovertuigingen, in het volk levende.

Intussen ligt het huns inziens voor de hand, dat er, wanneer men naast de begrafenissen de crematie wettelijk mogelijk maakt, een regeling nodig is, welke de zekerheid scheidt, dat het stoffelijk overschot zal worden bezorgd op de wijze, welke de grootst mogelijke waarborgen biedt, dat zij kan worden geacht met de wens van de overledene in overeenstemming te zijn. Zij achtten het stellig niet onredelijk, dat onder de huidige toestand hier te lande de begrafenissen als regel wordt aanvaard, en dat dus voor het toelaten van de crematie een speciale wilsverklaring wordt gevorderd.

Een discriminatie naar de kant van de voorstanders van de crematie behoeft, aldus deze leden, daarin derhalve niet te zijn gelegen, al kan niet worden ontkend, dat zulk een regeling ook aanvaardbaar kan zijn voor degenen, die wel degelijk een discriminatie wensen. De omstandigheid, dat anderen het wetsontwerp op grond van dit verkeerde motief verdedigen, behoeft echter naar hun gevoelen geen reden te vormen om het zelf van de hand te wijzen.

De leden, hier aan het woord, zouden er de voorkeur aan geven, ten aanzien van de crematie naast de persoonlijke

wilsverklaring een grotere plaats in te ruimen aan die van de naaste bloed- of aanverwanten. Uiteraard moet, aldus deze leden, de wilsverklaring van hem (haar), die het aangaat, praevaleren. Naar toch mag worden aangenomen, biedt het volgen daarvan de meeste zekerheid, dat overeenkomstig diens wens wordt gehandeld, al kan geen volstrekte zekerheid ter zake worden verkregen. De mogelijkheid bestaat immers, dat de betrokkene na het opstellen van zijn (haar) laatst bekende schriftelijke wilsverklaring van opinie is veranderd. Aan de andere kant kan, naar de mening van de hier aan het woord zijnde leden, de beslissing ook weer niet geheel worden overgelaten aan de naaste bloed- en aanverwanten. Het is namelijk denkbaar, dat hun decisie niet met de wens van de overledene zal stroken.

Deze leden vonden het een tekortkoming in de ontworpen regeling, dat er, wordt zij tot wet verheven, generlei mogelijkheid tot cremieren aanwezig is, wanneer personen van achttien jaren en ouder geen schriftelijke wilsverklaring hebben achtergelaten. Zij achtten dit een hardheid ten opzichte van ouders, die aan crematie de voorkeur geven en wier kinderen op jeugdige leeftijd komen te overlijden onder zodanige omstandigheden, dat geen voorzorgsmaatregelen meer konden worden getroffen. Zij erkenden, dat deze gevallen zich betrekkelijk zelden zullen voordoen. Maar daarom zijn ze, aldus die leden, niet minder pijnlijk. Gaarne zouden zij vernemen, of de Regering bereid is te overwegen, of bij de in uitzicht gestelde nadere herziening van de thans te wijzigen wet alsnog een voorziening kon worden getroffen, waarbij aan de bedoelde bezwaren wordt tegemoet gekomen. Te meer reden achtten zij hiervoor aanwezig, omdat de naaste bloed- en aanverwanten bij het ontbreken van een schriftelijke wilsverklaring van de overledene wél kunnen beslissen, diens stoffelijk overschot voor ontleding te bestemmen.

Gaarne zouden zij vernemen, of aan de Regering te recht kan worden verweten, dat zij het compromis van de Commissie-Kan heeft prijs gegeven door het laten vervallen van de mogelijkheid, binnen een maand vóór het overlijden ten overstaan van twee getuigen de wens tot crematie uit te spreken.

Ter vermijding van misverstand stelden de hier aan het woord zijnde leden er prijs op te verklaren — en vele andere leden stemden hiermede in —, dat zij het aanvaardden van een compromis in een zo delicate en gevoelige materie als de onderwerpelijke niet zonder meer verwerpelijk achtten. Huns inziens is onze volksgemeenschap er bij gebaat, wanneer de onderscheidene volksgroepen, hoe scherp haar inzichten soms ook mogen uiteenlopen, bereid zijn, met elkander rekening te houden en in de letterlijke zin des woords naar een modus vivendi te streven. Dit bevordert de volkskracht in vele gevallen meer dan dat men met integrale handhaving van de principia tegenover elkaar blijft staan en de aanhangige vraagstukken onopgelost laat.

De leden, hier aan het woord, hadden tegen bepaalde artikelen van de ontwerp-Wet op de lijkbezorging zeer ernstige bezwaren. Deze komen in de §§ 2 en 3 ter sprake.

Op grond van de bedoelde bezwaren wensten zij zich hun stem ten opzichte van dit wetsontwerp voor te behouden. Uiteraard zal, zo vervolgden zij, het standpunt, door de Regering ter zake ingenomen, van wezenlijke invloed zijn bij de bepaling van hun stem. Bovendien zouden deze leden naar aanleiding hiervan gaarne vernemen, wat de Regering voornemens is te doen, wanneer dit wetsontwerp zou worden verworpen. Ligt het dan in de bedoeling, de geldende praktijk te laten voortbestaan? Vertrouwd werd, dat de Regering ten aanzien van dit punt een duidelijke uitspraak zou doen.

Enkele leden verklaarden, met instemming kennis te hebben genomen van het tot de Eerste Kamer gerichte adres van de Vereniging voor facultatieve lijkverbranding en van de Vereniging voor crematie A.V.V.L., van welk adres, naar zij hadden vernomen, ook de Regering in kennis was gesteld.

Op de gronden, daarin vermeld, moesten deze leden hun stem aan het wetsontwerp onthouden.

Tot op zekere hoogte wilden zij erkennen, dat de huidige wet ten aanzien van de lijkbezorging fouten aankleefde. Daartegenover stelden zij, dat de uitleg, er aan gegeven, de nabestaanden in staat stelt, hun gestorven familieleden te laten cremieren. Wordt echter dit wetsontwerp tot wet verheven, dan betekent dat huns inziens een belangrijke stap achteruit, doordat de beoogde regeling ernstig afbreuk doet aan de bestaande vrijheid ter zake. Volgens die regeling immers wordt vereist, dat de overledene bij uiterste wil of codicil de wens te kennen heeft gegeven, dat zijn lijk worde verbrand. Dit nu brengt naar hun gevoelen onduidelbare consequenties mede. Zij hadden hierbij o.a. het oog op het geval, dat iemand door een ongeval wordt gedood of op andere wijze plotseling sterft. Indien derhalve de voorstanders van crematie niet reeds op jeugdige leeftijd een dergelijke verklaring laten opmaken, zal aan de nabestaanden het recht zijn ontzegd, hun overleden vrouw, man of kind te laten cremieren. Een dergelijke aantasting van rechten achtten de hier aan het woord zijnde leden onaanvaardbaar. De voorgestelde regeling past huns inziens dan ook niet in een rechtgeaarde democratie.

Deze leden stelden zich voor, bovenvermeld adres bij de openbare beraadslaging over dit wetsontwerp nader ter sprake te brengen.

Vele leden verklaarden zich met het in de voorlaatste alinea's geleverde betoog niet te kunnen verenigen.

Verscheidene leden achtten het onbegrijpelijk, dat het vraagstuk van de lijkverbranding ten onzent de gemoederen zo zeer in beroering brengt en zoveel verzet oproept. Zij vestigden er de aandacht op, dat bedoeld vraagstuk in andere landen in een veel rustiger sfeer wordt behandeld, en dat daar van een zo sterke tegenkanting op grond van godsdienstige motieven niet veel wordt gemerkt. Integendeel, er worden crematoria opgericht ook in streken, waar de Rooms-Katholieken een groot percentage van de bevolking uitmaken.

In Nederland echter ontmoet de oprichting van crematoria, alsook de lijkverbranding, ernstig bezwaar bij de Rooms-Katholieke en een groot deel van de Protestants-Christelijke bevolkingsgroep. De leden, hier aan het woord, verklaarden de bedenkingen van godsdienstige aard tegen de lijkverbranding niet te kunnen begrijpen. Nochtans gaven zij er de voorkeur aan, niet in een nadere beschouwing er omtrent te treden. Nu die bezwaren eenmaal bestaan, zal er huns inziens bij een wettelijke regeling van de onderwerpelijke aangelegenheid rekening mede moeten worden gehouden.

Het desbetreffende wetsontwerp is, aldus ook deze leden, een compromis. Zij betoogden, dat er in de laatste tijd vele zodanige ontwerpen van wet waren en worden aanhangig gemaakt. Zij hadden hierbij het oog op de Zondagswet en op de wijziging van de Huurwet. Zij zouden bereid zijn geweest, met het in casu tot stand gekomen compromis in te stemmen, ware het niet, dat dit enkele bepalingen behelst, welke huns inziens inbreuk maken op de geestelijke vrijheid en daarom voor hen onaanvaardbaar zijn. Te recht naar hun gevoelen zijn die bepalingen in een onzer dagbladen gekenschetst als „gifftanden”.

Zo zou, naar hun mening, de wijze, waarop de wens om te worden gecremeerd moet worden te kennen gegeven, dienen te worden verruimd. Het voorontwerp van de Commissie-Kan verdient naar hun gevoelen in dit opzicht de voorkeur.

Hun verdere bedenkingen vinden in het vervolg van dit Voorlopig Verslag nadere bespreking.

Vele andere leden, hoewel tegenstanders van lijkverbranding, konden zich met dit wetsontwerp als compromis verenigen. De crematie achtten zij met de Christelijke traditie — niet met de Christelijke beginselen — in strijd. Er is, zo vervolgden zij, een tijd geweest, waarin de lijkverbranding juist uit dien hoofde werd aangewakkerd. Zulks is echter naar hun gevoelen niet meer, althans niet meer uitsluitend, het geval. Voorts brengt, naar zij meenden, eerbiediging van de vrijheid der burgers verdraagzaamheid mede ten aanzien van de opvattingen dergenen, die lijkverbranding voorstaan, mits die tolerantie niet zo ver gaat, dat de Staat sanctionneert wat in

feite strijdig is met de Christelijke beginselen. Daarbij komt, aldus de hier aan het woord zijnde leden, dat het wettelijk verbod van lijkverbranding een dode letter is geworden. Nu het huns inziens ondoenlijk, alsook onredelijk zou wezen, crematie voor de toekomst onmogelijk te maken, gaven zij er uit eerbied voor de wet de voorkeur aan, dat deze in overeenstemming worde gebracht met de werkelijkheid. De wetgever toch kan zich naar hun gevoelen binnen de sfeer van het recht neerleggen bij iets, waartegen velen uit een moreel oogpunt bezwaren hebben. Het had intussen hun instemming, dat de erkenning van de Christelijke traditie en het Christelijke karakter van ons volk uitdrukking zal vinden in de voorkeur, welke de wetgever uitspreekt voor de begraving. Naar hun gevoelen behoort crematie uitzondering te blijven en slechts te worden toegestaan onder voorwaarden, door de wet gesteld.

Naar hun mening wordt hiermede geen geweld aangedaan aan de „rechten van de mens”, vermits deze niet medebrengen een volstrekte vrijheid om alles te doen wat men wenst, en een gelijkheid tussen het goede en het kwade, het ware en het onware. Nu de wetgever beoogt, het aan voorstanders van lijkverbranding op aannemelijke wijze mogelijk te maken crematie toe te passen, wordt, naar het oordeel van de hier aan het woord zijnde leden, voldaan aan hetgeen de „rechten van de mens” vorderen.

Enige leden achtten op grond van hun Christelijke levensbeschouwing de begrafenis van de doden als Christelijke volkszede de juiste wijze van lijkbezorging. Niettemin waren zij van mening, dat in het Oude noch in het Nieuwe Testament directe verbodsbepalingen voorkomen, welke een andere verzorging van de doden zouden uitsluiten. In de Bijbel is, aldus deze leden, bovendien sprake van verbranding als strafmaatregel, hetgeen duidt op het ontbreken van een Goddelijk gebod, hetwelk verbranding zou verbieden.

Zij gaven derhalve de voorkeur aan de begrafenis van de doden als algemene regel. Dat zij nochtans met dit wetsontwerp konden instemmen, vindt zijn oorzaak hierin, dat het mede beoogt, aan de wetteloosheid van de lijkverbranding een einde te maken, en dat van overheidswege de prioriteit van de Christelijke volkszede te dezen wordt gehandhaafd.

Deze leden achtten voorts de in het ontwerp neergelegde regeling niet strijdig met de individuele vrijheid en evenmin met de Conventie van Rome betreffende de rechten van de mens, daar latende, of de werkingsfeer van deze Conventie zich zou uitstrekken tot kerkhoven en crematoria. Enkele bezwaren, welke de leden, hier aan het woord, tegen de inhoud van enige artikelen van het wetsontwerp hadden, komen in §§ 2 en 3 aan de orde.

Sommige leden verklaarden geen behoefte te hebben aan het treden in uitvoerige beschouwingen omtrent dit wetsontwerp bij de schriftelijke voorbereiding van de openbare behandeling er van. Zij stelden zich voor, bij deze behandeling enkele opmerkingen van algemene principiële aard er omtrent te maken. Het wetsontwerp is, aldus de hier aan het woord zijnde leden, de uitkomst van een langdurig overleg en moet als zodanig worden beoordeeld. Zij achtten het aanvaardbaar, dat de wetgever, uitgaande van de begrafenis als Christelijke en in Nederland gebruikelijke wijze van teraardebestelling, er naar streeft, voor crematie de gewenste gelegenheid te bieden; zij het gebonden aan enkele formaliteiten. Huns inziens zijn deze noodzakelijk, in de eerste plaats opdat duidelijk uitkome, dat de Overheid de begraving beschouwt als de meest aangewezen vorm van het bewijzen van de laatste eer, en in de tweede plaats ter wille van een goede rechtsbedeling, b.v. in verband met de ontdekking van misdrijf. Dat aldus te kort zou worden gedaan aan de rechtsgelijkheid of de vrijheid van de burgers, die crematie begeren, vermochten de leden, hier aan het woord, niet in te zien. Zij waren dan ook bereid, hun stem aan het wetsontwerp te geven.

§ 2. Verscheidene leden achtten een der bezwaren, aan toepassing van de voorgestelde regeling verbonden, hierin gelegen, dat volgens de regelen van het burgerlijk recht zij, die

wegens krankzinnigheid of zwakheid van vermogens onder curatele zijn gesteld, geen testament kunnen maken en ook geen codicil kunnen produceren. Wordt dit ontwerp tot wet verheven, dan zou dat derhalve betekenen, dat dezulken steeds zouden moeten worden begraven. Vooral ten aanzien van de zwakken van vermogens ontmoette zulks bij de hier aan het woord zijnde leden bedenkingen.

De vele leden, bij de aanvang van dit Voorlopig Verslag aan het woord, brachten de in de voorgestelde regeling gelegen mogelijkheid ter sprake, dat ten aanzien van minderjarigen onder de leeftijd van achttien jaren een schriftelijke verklaring van de ouders of voogden wordt ter zijde gesteld, wanneer de crematie niet zou stroken met de geest van de inrichting of van het huisgezin, waarin de ouders of de voogd de minderjarige gedurende het laatst verlopen jaar hebben laten opvoeden en verzorgen.

Deze leden achtten het denkbaar, dat ouders of voogden, die in feite afstand hebben gedaan van de kinderen, aan hun zorgen toevertrouwd, zich in geval van overlijden van die kinderen op een weinig te waardenen wijze wensen te laten gelden met betrekking tot de bezorging van hun stoffelijk overschot. Niettemin achtten zij de voorgestelde regeling ter zake, welke zelfs een beslissing door de rechter in kort geding kan insluiten, niet adaequaat aan het belang van de materie, hier in het geding. Aanvaardt men de mogelijkheid, dat iemand van achttien jaren of ouder tegen eigen wil of die van zijn naaste bloed- of aanverwanten moet worden begraven, dan kan men er moeilijk bezwaar tegen maken, dat iemand beneden de achttien jaren, in strijd met de geest van de inrichting of het huisgezin, waarin hij werd opgevoed en verzorgd, toch in overeenstemming met de wens van zijn ouders of voogd wordt gecremeerd. Bovendien achtten de hier aan het woord zijnde leden de vraag gewettigd, of er — omgekeerd — ten aanzien van het begraven ook niet een regeling nodig zou zijn voor het geval, dat de geest van de inrichting of van het huisgezin op de crematie zou zijn gericht.

Dezelfde leden achtten het in de ontworpen regeling een leemte, dat er voor de ouders of de voogd geen rechtsmiddel beschikbaar is, wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand verlof tot cremeren weigert, omdat hij dit niet in overeenstemming acht met de geest van de inrichting of het huisgezin van opvoeding en verzorging, en de ouders of voogd het daarmee niet eens zijn. In dit geval eist huns inziens de billijkheid, dat de ouders of de voogd een beslissing in kort geding kunnen vragen.

Naar de mening van de hier aan het woord zijnde leden doet men verstandig met bij een wettelijke voorziening als de onderwerpelijke zoveel mogelijk de casuïstiek te vermijden, weshalve zij bij een komende herziening dit onderdeel dier regeling gaarne zagen gewijzigd.

Enige leden hadden er ernstig bezwaar tegen, dat bij artikel 5a de lijkbezorging in de eerste plaats afhankelijk wordt gesteld van de geest van een inrichting, waarin de overledene gedurende het laatst verlopen jaar werd opgevoed en verzorgd. Het was hun niet duidelijk, op welke gronden aan zulk een inrichting beslissingsbevoegdheid kan worden toegekend in een aangelegenheid als lijkbezorging, die huns inziens uitsluitend een gezins- en familie-aangelegenheid is.

Nog stelden zij de vraag, of onder opvoeding en verzorging in een inrichting gedurende het laatst verlopen jaar moet worden verstaan een ononderbroken of ook een tijdelijke opvoeding en verzorging.

Verscheidene leden hadden eveneens bedenkingen tegen artikel 5a. Het aangaan van een rechtsgeding over de wijze van bezorging van het lijk van een kind, dat nog boven de aarde staat, achtten zij weerzinwekkend.

Verscheidene leden hadden overwegend bezwaar tegen de artikelen 29c, 29e en 29g. Deze artikelen behelzen, dat gemeenten geen crematoria mogen oprichten en exploiteren en geen steun daaraan mogen verlenen, al voegt de Regering daaraan toe, dat de gemeenten wel grond mogen verkopen voor de

bouw van een crematorium en er gas aan mogen leveren. (Vgl. Memorie van Toelichting, blz. 17, vierde volle alinea.)

De leden, hier aan het woord, achtten de vraag gewettigd, waarom de in casu voorgestelde beperking van de gemeentelijke autonomie nodig is. Is het, omdat in Nederland een deel van de bevolking zich aan de crematie zou ergeren? Indien echter zulk een bevolkingsgroep in een gemeente ontbreekt en in de raad dezer gemeente een grote meerderheid, bereid om een crematorium te steunen, aanwezig is, waarom zou die gemeente de oprichting van dat crematorium dan niet mogen subsidiëren? Alleen op grond van de omstandigheid, dat er elders in Nederland tegenstanders van lijkverbranding zijn? Indien gemeenten in dergelijke gevallen geen subsidie zouden mogen verlenen, wat dan te denken van de talrijke gemeentelijke subsidies voor Rooms-Katholieke kerkgebouwen in de zuidelijke provinciën, waaraan zeer velen in andere streken des lands zich ergeren? Men denkt er toch niet aan, zulke praktijken wettelijk onmogelijk te maken. De hier aan het woord zijnde leden zouden hun medewerking daaraan althans niet willen verlenen. Deze leden waren op grond van de artikelen, door hen aangehaald, niet bereid, hun stem aan dit wetsontwerp te geven.

Vele leden hadden eveneens ernstig bezwaar tegen de voorgestelde bepaling, dat publiekrechtelijke lichamen geen crematoria mogen oprichten en (of) de oprichting daarvan niet mogen steunen. Hierin kan huns inziens, voor zover de opbrengst van de begrafenisrechten niet toereikend is tot dekking van de kosten van aanleg en exploitatie van de begraafplaatsen, een discriminatie zijn gelegen ten opzichte van de voorstanders van de crematie. De laatsten immers hebben in dit geval als contribuabelen wél bij te dragen in de kosten van begraafplaatsen en daarnaast de kosten, aan oprichting, onderhoud en exploitatie van crematoria verbonden, bovendien nog op te brengen. Zij achtten deze discriminatie alleen verdedigbaar, als men staat op het standpunt, dat de Overheid de crematie binnen de engst mogelijke grenzen behoort te houden. Daarenboven is dit voorschrift — de hier aan het woord zijnde leden achtten dat zeker niet minder belangrijk — een aantasting van de autonomie van de lagere publiekrechtelijke lichamen, hetgeen in casu te opmerkelijker is, nu degenen, die onder andere omstandigheden vurige voorstanders van die autonomie zijn, de bedoelde bepaling verdedigen.

De leden, hier aan het woord, beschouwden die bepaling als de prijs, welke voor de totstandkoming van de onderwerpelijke regeling moest worden betaald. Zij achtten het intussen onwaarschijnlijk en ongewenst, dat de meergenoemde bepaling van duurzame aard zou wezen.

§ 3. Aangezien de redactie van artikel 1c minder duidelijk werd geacht, werd aangedrongen op nadere toelichting van strekking en inhoud er van.

Vele leden zagen gaarne bevestigd, dat de term „overheersende bezwaren” van artikel 29c geen betrekking heeft op de intensiteit van de overtuiging, doch aldus moet worden verstaan, dat de bedoelde bezwaren slechts dan tot een weigering van het verlof kunnen leiden, wanneer de grote meerderheid van de bevolking in de betrokken gemeente en haar naaste omgeving ze deelt.

Enige leden zouden gaarne worden ingelicht omtrent de verhouding tussen de artikelen 29b en 29d. Volgens eerstgenoemd artikel kunnen tegen de oprichting van een crematorium bezwaren worden ingebracht, ontleend aan opvattingen omtrent de godsdienst. Volgens laatst genoemd artikel kan naar aanleiding van die bezwaren geen volstrekt verbod van oprichting volgen, doch kunnen slechts nadere eisen omtrent de inrichting van het crematorium worden gesteld.

Gaarne zouden de hier aan het woord zijnde leden vernemen, welke opvattingen omtrent de godsdienst van invloed kunnen zijn op de inrichting van een crematorium.

Andere leden vestigden naar aanleiding van het in de voorlaatste alinea gestelde de aandacht op artikel 29c, tweede lid.

Artikel 36 stelt, dat als regel de bezorging van lijken van onvermogenen op kosten van de gemeente geschiedt. Gevraagd werd, of dit ook insluit, dat de gemeente verplicht is mede te werken aan lijkverbranding en de kosten, hieraan verbonden, te dragen, in geval de overledene heeft voldaan aan de voorwaarden, in artikel 1 genoemd.

§ 4. Enkele leden stelden de vraag, hoeveel gevallen van crematie er sedert 1950 zijn geweest.

Aldus vastgesteld de 26ste Maart 1955.

NIJKAMP

VAN WALSUM

DE VOS VAN STEENWIJK

CAMMELBEECK.